

der jo vilde vente ham paa »Skovbakken« ved sædvanlig Tid; men han følte, at han ikke denne Dag vilde blive oplagt til at tage derud og sidde og tale om Forberedelserne til deres Rejse, eller hvad andet Jakobe og han kunde være fælles om. Han havde desuden en daarlig Samvittighed, fordi han ikke endnu havde faaet sagt til hende, at hans Familie var flyttet til København.

Han satte sig nu ned og skrev et Brev til hende. Hun skulde ikke vente ham, skrev han beklagende og gav atter Travlheden som Paaskud for Udeblivelsen. I Brevets Slutning meddelte han saa ganske kort, at hans Moder »ifølge Avertissement i Berlingske« var død her i Byen.

Efter igen at have ringet paa Pigen og faaet Brevet besørget ved Ekspresbud blev han grebet af Stundesløshed. Han gav sig i Lag med sine Tegninger, — nu skulde der for Alvor tages fat paa Dagens Gerning. Men det var ham ikke muligt at samle Tankerne om sine Kurver og Talrækker. Skønt han tilsidst sad med Hænderne presset omkring Hovedet for at tvinge det til at arbejde, kom han ikke af Stedet. Billedet af Moderen, Minder fra Barndommen, hans Savn ved intetsomhelst at vide om Moderens sidste Dage, Trangen til overhovedet at tale med et Menneske, der havde kendt hende, alt dette magtstjal ham ganske.

Saa opgav han Arbejdet for den Dag, klædte sig paa og gik ud paa Gaden. Han satte sig ind